

for at opfylde denne Forpligtelse, til sin Raadighed. Det er fuldkommen Sandhed, at det tydske Forbund ikke kan forhindre Kongen fra at opfylde Forpligtelsen paa den Maade, han vil, naar den kun behørigt opfyldes; det staaer i Kongens Magt at sende Schweizere og Tyssker, om det skulde være, til at udgjøre Forbundscontingentet; men det staaer ligesaa fuldt i Kongens Magt, og her kommer jeg til Regjeringens Pligt, at sørge for, at dette bliver opfyldt paa den Maade, som fra Begyndelsen har været paatænkt. Det er det, vi vente; vi vente, at Regjeringen ikke vil raade Hans Majestæt til at anvende danske Mænd til at opfylde denne Forpligtelse, og vi arsee det for Regjeringens Pligt, i denne Henseende ikke at forandre de Dispositioner, som have bestaaet fra den forrige Konges Tid og under denne Konge; det antage vi at være Regjeringens Pligt. Det staaer i Regjeringens Magt, og det er efter vor Overbeviisning Regjeringens Pligt at raade Kongen til ikke at gjøre denne Uret imod sit danske Folk; vi strides ikke om Kongens Pligt, men vi strides om Regjeringens forstandige Pligt. Derom blive vi maaskee ikke let enige, (Nei!) men man maa dog forsøge derpaa; det er en saa vigtig Sag, at den ikke bør opgives, og Statsraadet bestaaer ikke af en enkelt Mand, og det skulde undre mig, om imellem saa Mange ikke idetmindste Een skulde slaae sig til vor Sag og gjøre forstaaeligt, hvad der ligger dybt i vor Sjæl og dybt i vort Sind. Vor Mening er den, at, medens Kongen som den øverste Statsmyndighed har den fuldeste Berettigelse til at bruge sine Tropper, have vi ligesaa stor Berettigelse til at berøve ham alle de Tropper, som vi troe han vil misbruge. Ja, det er ikke alene en Berettigelse for os, men det er vor Pligt; vi opfyldte kun slet vor Pligt mod Konge og Fædreland, dersom vi, hvis han styrkede sig og Landet i en letsindig Krig, ikke bragte ham til fredelige Tanker ved at nægte ham Pengemidlerne dertil. Det vilde være mod vor Pligt, om vi ikke forsøgte at bringe hans Regjering til Besindighed med Hensyn til den Brug, den vil gjøre af Danmarks Sønnen, ved, om det behøvedes, at nægte Brugen af disse Sønnen; det er det, vi have

Midler og Magt til, og denne Magt er givet os, for at vi skulle bruge den. Det skulde gjøre mig ondt, om vi nogenstunde skulde komme dertil, og jeg vil, hvis det skulde komme dertil, kaste hele Ansvaret paa dem, som i dette Dieblik rokke ved de bestaaende Forhold. Vi forlange ikke Andet end at lade det gaae, som det kan; vi benægte ikke Kongens Ret i en Stump — det har der ikke været Tale om, og hver Gang Sagen henføres paa det Geveet, saa siger jeg, det er uberettiget. (Ja! Ja!) Det er kun at forsøge at fortrænge den Sandhed, som skal ligge imellem os. (Hør!) Jeg kommer endnu engang tilbage paa, at Sagen er saa simpel som nogen. Vi maae Alle ønske, at det her omhandlede Punkt ikke behøves at diskuteres videre; men den simple Raade til at undgaae dette er at love os, at, naar ingen haard Nødvendighed er forhaanden, saa vil man ikke misbruge sin Raadgivning hos Kongen og friste ham til at gjøre Andet, end hans Forgænger har gjort, eller han selv hidtil har tænkt paa at gjøre. Det er Raadgiverne, hvorom der her er Spørgsmaal; der forandres aldeles Intet i det Bestaaende, der lægges ikke noget fjendtligt Sindelag for Dagen imod nogen af Hans Majestæts Raadgivere, og jeg tør sige dette fremfor Nogen; thi den Tid, da Mange vare fjendtligtindede her i Landet, blev jeg beskylt for at være for lidt fjendtligtindet. Jeg kjender ikke fjendtligt Sindelag i min Sjæl; selv i dette Dieblik, hvor jeg tvivles for de allerivrigste Interesser, er der ikke fjendtligt Sindelag i min Sjæl, det er mig fremmed, (Ja! Ja!) men Maaden til at føde det i deres Sjæl, som ere mere tilgængelige, det er den Behandling, man vil underkaste os. Forsoning kommer af Alenighed og Ligefremhed, og, gjenfager jeg, den kommer ikke af en halsstarrig Hængen i visse Artikler og visse Ord. (Hør! Hør!).

Krigsministeren: Dersom min Hufommelse ikke slaaer mig feil, saa har jeg idag begyndt med at bede det ærede Udvalg tage dette Forslag tilbage. (Tschering: Men uden at motivere denne Bøn!) Det synes altsaa, som om det ikke er mig, der kaster denne Brand ind i Forsamlingen. (Latter.) Det er Udvalget. (Nei! Nei!) Hvorfra kommer det hele Forslag?